

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετήσια δρ. 8,—
Εξαμήνιος 4,50
Τρίμηνιος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :

Ετήσια φρ. 10,—
Εξαμήνιος 5,50
Τρίμηνιος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 49

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

Ἐνόμιζαν δηλαδή, ὅτι ὁ Τζούλης δὲν εἶχε κάμει τίποτε διὰ τὴν σωτηρίαν των, ἢ ἐλάχιστα πράγματα. Ὁ σπουδαστής, καλὸν παιδί καὶ διόλου φθονερόν, δὲν εἶδει τὴν παρχμικρὰν δυσἀρέσκειαν δι' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν, ἀλλ' ἀπεναντίας προσεπάθει καὶ αὐτὸς νὰ ἐξαίρῃ, νὰ μεγαλοποιῇ τοὺς ἄθλους τοῦ μικροῦ του συντρόφου.

Ἐπειτα ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ κ. Ρισανέλ νὰ διηγηθῇ, κατόπιν ποίας περιέργου συρροῆς περιστατικῶν ἠμπόρεσαν νὰ τοὺς εὑρουν, τὴν γυναῖκά του καὶ αὐτόν, δεμένους καὶ φειωμένους μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ταντέρτ, τὸ ἐγκαταλείφθην ἀπὸ τοὺς Μαροκίους.

Δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἑκατομυριοῦχον, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν παραστατικὴν του φρασολογίαν καὶ τὰς συνήθειας του ὑπερβολάς, θὰ διηγηθῇ αὐτὰ τὰ πράγματα κάπως διασκεδαστικώτερα, παρὰ ἂν τὰ ἐξεθέταμεν ἡμεῖς ξηρῶς.

Τὰ παθήματα τῶν συζύγων Ρισανέλ.

Μετὰ πλοῦσιον πρόγευμα, ὁ κ. Ρισανέλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν του, μετακομισθεὶς ἐπὶ φορείου ὑπὸ δύο στρατιωτῶν τῆς ἰδιαιτέρας του ὑπηρεσίας, καὶ ἐκεῖ, ροφῶν τὸν καφέν του καὶ χαπνίζων τὴν πίπαν του, ἤρχισεν ὡς ἐξῆς :

— Παιδιά μου, ἂν σεῖς ὑποχρεωθήκατε νὰ γωνισθῇτε καὶ

νὰ ὑπερνηκίσετε μεγάλας δυσκολίας, ἀπὸ τὴν καταραμένη στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας, μὴ νομίζετε ὅτι ὁ δικός μας δρόμος ἦταν στρωμένος μετρίαντάφυλλα!..

— Κάθε ἄλλο! ἐπιβεβαίωσεν ἡ κυρία Ρισανέλ, ἀναστενάζουσα.

— Ἀγαπητὴ γυναῖκα, μὴ με διακόπτεις! τῆς ἐφώναξεν αὐστηρῶς ὁ ἑκατομ-

μυριοῦχος· ἄρσέ με νὰ μιλήσω, γιατί χάνω τὴ σειρὰ.

Ἡ ἀγαπητὴ γυναῖκα συνεμορφώθη χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην, καὶ ὁ κ. Ρισανέλ ἐξηκολούθησε :

— Ἀφοῦ γνωρίζετε τὰ μάταια διαδήματα, τὰ ὅποια διέπραξα εἰς τὸ κλεινὸν Μαρρακέκ, τὰ παρατρέχω, καὶ φθάνω εἰς τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν.

Ἡ κυρία Ρισανέλ δὲν κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν διέκοψε πάλιν :

— Τὸ ὅποτον ἦτο ἀνεσιὰ! εἶπε· διότι ἂν μᾶκουγε νὰ καθήσουμε ἡσυχα εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἐλαμβάναμε καὶ τὸ γράμμα τοῦ Λουλού.

— Μπράβο σου! ἀπεκρίθη ὁ μπαμπᾶς· καὶ θὰ μᾶς ἐλείπαν σήμερα δέκα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν κάσσαν!

— Καὶ μετὸ τοῦτο; ἔκαμεν ἡ μαρμά. Θὰ ἤμεθα λιγώτερο εὐτυχεῖς ἂν ἤμεθα λιγώτερο πλοῦσιοι!... Γιὰ νὰ γωμε αὐτὴ τὴν περιουσίαν, λίγο ἔλειψε νὰ χάσωμε τὸ παιδί μας.

Βλέπετε, ὅτι τὰ ταξείδια εἶχαν μεταβάλῃ καὶ τὴν κυρίαν Ρισανέλ· διότι ποῦ νὰ τολμήσῃ ἄλλοτε, εἰς τὸ Παρίσι, νὰ ἐκφράσῃ, ἔμπρος εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, τόσον ἐλεύθερα τὴν γνώμην τῆς!.. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἐθύμωνε μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν στάσιν τοῦ εὐπειθοῦς του ἡμίσεως. Ἠρκέσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὄρους καὶ ἐξηκολούθησε :

— Μόνον εἰς τὴν Καζαμπλάνκα, δηλαδή μετὰ εἰκοσιπέντε ἡμέρας, βρήκαμε μίαν νύκτα τὸ γράμμα τοῦ κκυοῦργου, ὁ ὁποῖος ὥρως τὸ μέρος ὅπου ἐπρεπε νὰ ὑπάγω, διὰ νὰ πληρώσω τὰ λύτρα τῆς ἀπολυτρώσεώς σας. Κ' ἐφύγαμεν ἄμεσως.

«Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης, ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλογον τοῦ λοχαγοῦ Ρενάρ...»
(Σελ. 343, στ. α').

«Τρεις ημέρας έταξιδεύσαμεν λαμπρά. Έκείνημεν δεκαπέντε χιλιόμετρα την ημέρα κ' ελογάριαζα ότι θά έφθάναμεν έγκαιρότατα εις τό μέρος που ήθελεν ο κύριος Κατακτητής. Δυστυχώς, 'ε αυτόν τον διαβολότοπο, κανείς δεν μπορεί να είνε βεβαιός για τίποτε. Έξαφνα, μια νύκτα, μόλις κατεσκήνωσαμεν, μια όρδη άγριανθρώπων, — άπ' αυτούς τους προκομμένους επαναστάτας, που προσπαθούν τώρα να τους υποτάξουν οι γενναίοι μας στρατιώται, — έπέπεσαν έναντίον μας. Οι Μαροκινοί που μάς συνώδευαν, έκαμαν ετα ψέμματα πως αντίστέκονται έπειτα όμως παραδόθησαν και οι επαναστάται μάς πήραν όλους αιχμαλώτους.

«Επηγαίναμε, χωρίς να ξέρουμε που. Η αλήθεια είνε, ότι δεν μάς κακομεταχειρίζοντο. Αυτοί δεν ήθελαν παρά τα χρήματά μου και τους ανθρώπους μου. Και μου είπαν, ότι μάς επήγαγαν εις την Καζαμπλάνκαν.

«Απέξω άπ' αυτή την πόλι, καμμιά εικοσαριά χιλιόμετρα, άπαντήσαμεν κι άλλα στρατεύματα Ιθαγενών, κ' έμάθαμεν ότι επήγαγαν να έκλονίσουν τον Σουλτάνον και να σφάξουν όλους τους Ευρωπαίους. Φαντασθήτε την άπόγνωσί μας! Η προθεσμία που μου έδωσαν ο Κατακτητής είχε λήξη, κ' έγω δεν είχα πληρώσει τό συνάλλαγμα! Νά μια φοβερά άπερημερία», όπως λέμε 'μεταίς οι έμποροι, που θά μου έστοίχιζε, άντι «διαμαρτυρήσεως», τη ζωή του παιδιού μου! Είχα χάσει και την τελευταία μου έλπίδα, όταν έφθάσαμεν εις τό Ταντέρτ.

«Εδώ είχαν μαζευθή καμμιά δεκαριά «φυλαί» του 'Ισραήλ, σαν αυτή που μάς είχαν αιχμαλωτίσει. Σε λίγο είδα με φρίκη, ότι ο στρατός αυτός κατεσκήνωνε και χωρώνετο εις τό Ταντέρτ, διά να πολεμήσει τους Γάλλους, που είχαν φθάσει εις την Καζαμπλάνκαν.

— Έξ αιτίας της έπιστολής μου! προσέθεσαν ο Λουλού.

— Ακριβώς, εξ αιτίας και συνεπεία της έπιστολής σου, έξηκολούθησεν ο μπαμπάς, καλύπτων τον μονογενή του με βλέμμα θαυμασμού. Αυτή ή άπόδρασις του γαλλικού στρατού μάς έδωσε κάποιαν έλπίδα. Δεν υπάρχει άμφιβολία, έσυλλογίζομαι, ότι οι γενναίοι μας στρατιώται θά τσακίσουν τους Μαροκινούς και θά μάς απελευθερώσουν. Τότε θά μπειρώ να εύρω τον Κατακτητήν, ο όποιος πιθανόν

νά μήν έτόλμησε να έκτελέσει τας άπειλάς του.

«Δυστυχώς, αυτό δεν έγινετο γρήγορα. Άπεναντίας, τα στρατεύματα των επαναστατών που έγύριζαν εις τό στρατόπεδον κάθι βράδυ, έρώναζαν πως ένίκησαν τους Γάλλους.

«Πέρασαν έτσι μερικές εβδομάδες. Στο διάστημα αυτό το παρετήρησα, ότι το μαροκινόν στρατόπεδον δεν είχεν αρκετά τρόφιμα. Διά να μάς πάρουν λοιπόν άπό καλό μάτι οι κακούργοι αυτοί που χραιτσούν την τύχην μου ετα χέρια των, τους έπρότεινα νάναλλάξω τον «έπισιτισμόν» των. Έδέχθησαν, και με τα χρήματα που μου έμεναν, έφερα προμηθείας άπό την αποθήκην μας του 'Αλγερίου και τας μεταπώλησα με κέρδος εις τους Μαροκινούς μου.

— Ά, έννοώ! έρώναζεν ο Τζούλης. Έτσι έξηγούνται τα κιώτια με τό «Richanel, Maroc».

— Μάλιστα, υπέλαβεν ο εκατομμυριούχος. Εις όλίγας εβδομάδας κατώρθωσαν νά γίνω άπαραίτητος εις τους ήλιθίους αυτούς καιδες, τους άνικάνους να φροντίσουν μόνοι των διά τα στρατεύματά των. Όρκίζοντο πλέον εις τονόμυ μου, και όπως ετα Γαλλία, έτσι και ετα Μαρόκο ήμουν πάλιν «ο μέγας έδωδισμώλης». Και ή μητέρα σου, Λουλού, έδείχθη έπίσης θαυμαστή. Ίδρυσεν εις τό στρατόπεδον ένα τέλειον μαγαζί και έπωλούσε ή ίδια, πίσω άπό τό παγκάρι της.

— Όπως τον καιρό του «Μαριμάτου τόνου», έψιθύρισε μελαγχολικά ή κυρία Ρισανέλ.

— Όστε, μπαμπά, ήρώτησεν ο Λουλού, έπωλελήθης άπό τό ταξείδι σου, διά να ιδούσης υποκαταστήματα ετα Μαρόκο;

— Έννοείται! άπεκρίθη άφελώς ο εκατομμυριούχος. Και ή δουλειά επήγαγε θαυμάσια. Με τα κέρδη μου μάλιστα ήμουν έτοιμος να εξαγοράσω την έλευθερία μου άπό ένα Καϊδ, όταν έξαφνα, μια μέρα,

τό στρατόπεδο έγενεν άνω-κάτω. Κακό, φωνές: «Οι Γάλλοι!... οι Γάλλοι!... έφθασαν οι Γάλλοι!...» Φαντασθήτε τη χαρά μας! Οι Μαροκινοί άρχίζουν, τι μπορούσε να σηκώσει καθένας, και τό βάζουν ετα ψευγάλα. Ηθελαν να πάρουν μαζί των και μάς. Φωνάζω, παρακαλώ, ίκετεύω, δίνω ετα Καϊδ ό,τι είχα και δεν είχα, για να μάς άφήσει ετα στρατόπεδο. Ο κακούργος δέχεται, αλλά διά να μήν κατηγορηθή ως προδότης άπό τους άλλους, μάς δίνει και μάς καταβάζει 'ε καίνο τό υπόγειο, όπου, ευτυχώς, μάς βρήκατε άκόμη ζωντανούς.

— Χάρης εις τό όνομα που είχαμεν επάνω 'ετης κάσσης, προσέθεσεν ο Τζούλης.

— Φυσικά, είπε ζωηρώς ο εκατομμυριούχος. Έγω τό ήξευρα. Δεν είνε άλλο στον κόσμο άπό τη ρεκλάμα. Στη ρεκλάμα χρεωστή και την περιουσία μου, και τη ζωή μου, και τό παιδί μου!

Πιστός μέχρι τέλους.

Εις τό σημείον αυτό εύρίσκετο ή συνομιλία, όταν είδαν τον στρατηγόν διευθυνόμενον προς τα εκεί, διά να τους κάμει την καθημερινήν του έπίσκεψιν.

Ο άρχηγός έφαίνετο περιχαρής και, άφου έχαιρέτησε την κυρίαν Ρισανέλ και έστριξε τό χέρι του μεγάλου έδωδισμώλου, τοίς άνήγγειλε:

— Σας φέρω πολύ καλώς ειδήσεις. Φαίνεται, ότι αι φυλαί που κατέχουν τα περίχωρα της Καζαμπλάνκας, τα έχρησθήσαν. Δυό άπ' αυτές μάς έστειλαν πληρεξουσίου διά να διαπραγματευθούν τους όρους της παραδόσεως. Η πολειμική πε-

«Ο στρατός αυτός κατεσκήνωνε και χωρώνετο...» (Σελ. 350, στ. α').

ρίοδος, προς τό παρόν, τελειώνει και αρχίζει ή διπλωματική.

— Τότε λοιπόν, είπεν ο κ. Ρισανέλ, θά μπειρώμε γρήγορα να φύγουμε για τη Γαλλία;

— Ναι! μου άνήγγειλαν, ότι ένα έμπορικόν, προστατευόμενον άπό τα θωρηκά μας, θά έλθη γρήγορα, να πάρη επιβάτας διά την Μασσαλίαν. (Έπεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 341)

«Η δ'ς Ντερικ είνε έδωδηνα-πέντε έτών...» (Σελ. 351, στ. α')

του' χωστός μάλιστα πολλά ένοίκια. Αυτός ο κύριος Ντερικ είνε άπό μεγάλη οικογένεια. Μοναχογυίος, έφαγεν όλην την περιουσίαν των γονέων του, οι όποιοι ζούν τώρα ετα Βρετάνη και θά ήσαν πάρα πολύ πτωχοί, αν δεν τους βοηθούσε μια γρηά αδελφή του κ. Ντερικ πατρός, πλουσιωτάτη.

— Παρακάτω!

— Η αδελφή αυτή κατοικεί σε μια ώραία βίλλα, κοντά στη λίμνη του Έγκιέν. Φαίνεται όμως, ότι ο άνεψιός της, ο Γεώργιος Ντερικ, είνε χαρτοπαίκτης μανιώδης. Πολλές φορές προσέτρεξε ετα θεία του και την κατέφερε να του δώσει μεγάλη ποσά. Άλλως τε είνε και ο μόνος της κληρονόμος. Επιτέλους όμως ή γηραιά δεσποινίς Ντερικ βαρέθηκε να του δίδη αιωνίως και φαίνεται ότι πρό όλίγων μηνών έκοψε κάθε σχέση μαζί του. Του έμήνυσε δέ, ότι όχι μόνον δεν θά του ξαναδώσει λεπτό, αλλά και ότι, αν δεν διορθωθεί, θά τον άποκληρώσει.

— Πολύ φρόνιμα! Παρακάτω.

— Νομίζω, κύριε διευθυντά, ότι τα παρακάτω ένοσούναι εύκόλως. Κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, αυτός ο Γεώργιος Ντερικ, κατεστραμμένος οικονομικώς και ήθικώς, χωρίς χρήματα και χωρίς συνεΐδησι, συνεννοήθη με την συμμορίαν του Πίλκιν και δολοφονήσουν τη θεία του, διά να την κληρονομήσει μια όρ' άρχιτετρα.

— Πολύ πιθανόν, Έρβελιν. Όλα μπορεί κανείς να τα περιμένη άπό ένα έμπαθη χαρτοπαίκτην. Πρέπει να πειρώμε τα μέτρα μας διά να προληφθή τό νέον αυτό έγκλημα. Σου είπαν, ότι ή γεροντοκόρη Ντερικ μένει ετα Έγκιέν;

— Μάλιστα, διακριώς. Είνε πολύ ήλικιωμένη. έδωδηναπέντε έτών. Έχει δυό υπηρέτριες, μια γρηά και μια νέα,

κι' ένα κηπουρόν, ο όποιος όμως την νύκτα δεν μένει ετα βίλλα.

— Πρέπει να την είδοποιήσουμε να φύγη άπό τό Έγκιέν, αυτή την εποχή που είνε έρημο.

— Οι κακούργοι θά τη βρουν και θά τη σκοτώσουν έπου κι' αν πάη. Κατά τη γνώμη μου, ή δεσποινίς Ντερικ πρέπει να φύγη άπό τό Έγκιέν κρυφά και μάλιστα, πολλές ημέρες κατόπιν να την βλέπουν ετα βίλλα της και να νομίζουν ότι έξηκολουθεϊ να μένη εκεί.

— Το περιού ο λόγος πρόσωπον, υπέλαθεν ο Έρβελιν, όνομάζεται Γεώργιος Ντερικ.

Είνε περίπου τριάντα έτών. Το μικρόν μέγαρον που κατοικεί, δεν είνε δικό του' χωστός μάλιστα πολλά ένοίκια. Αυτός ο κύριος Ντερικ είνε άπό μεγάλη οικογένεια. Μοναχογυίος, έφαγεν όλην την περιουσίαν των γονέων του, οι όποιοι ζούν τώρα ετα Βρετάνη και θά ήσαν πάρα πολύ πτωχοί, αν δεν τους βοηθούσε μια γρηά αδελφή του κ. Ντερικ πατρός, πλουσιωτάτη.

— Όχι κύριε διευθυντά, θά κάμω κάτι άλλο, που μου φαίνεται ακόμη καλλίτερο. Έχω τό σχέδιό μου. Προσκαλέσατε κρυφά ετα γραφεϊό σας την δεσποινίδα Ντερικ κι' έγω αναλαβάνω να έμποδίσω τό έγκλημα. Αυτή τη φορά μάλιστα έλπίζω να μη μου γλυτώσει και ο Πίλκιν.

(Έπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ προχθές ένα ποίημα δια τα δάση. Αποτελεί ένα ύμνον μαζί και μίαν έκκλησιν, και μου έφάνη τόσο ωραίο, ώστε έσκέφην, ότι πρώτα-πρώτα θά έπρεπε να τό διαβάσουν τα παιδιά της Διαπλάσεως. Το άντέγραψα λοιπόν και σας τό έτωκλείω:

Έλατ' έδώ μαζί μου μέσ' τα δάση. Έλατ' έδώ, στην πράσινη την πλάσι, Μακρυά άπ' του κόσμου την πολλή βοή. Έλατ' έδώ, να νοιώσετε μια μέρα Πιό καθαρά στά στήθια τον άέρα, Πιό ζηλευτή να βρήτε την ζωή.

Έλατ' έδώ κάτω άπ' τα μύρια φύλλα, Σε μυστικής ζωής ανατριγίλα. Τό κάθε δένδρο τόσα θά σας πη Με τ' άπαλό του άνασασμού του μύρο Και θά άντηγήσουν στη σκιά τριγύρω Νερών τραγούδια κ' άηθονιών σκοποί.

Έλατ' έδώ στην πράσινη την πλάσι Κ' έλατε ν' αναστήσουμε τα δάση! Εκεί που ή ράχη του γυμνού βουνού Γυμνή, θλιμμένη δείχνει την Έλλάδα Ν' απλώσουμε πανώρηα πρασινάδα, Κάτω άπό τό γαλάζιο τ' ουρανό.

Ποίος έγραψε τους γλυκείς κ' ένθους στίχους; Δεν είξεύρω. Το ποίημα εύρίσκεται εις τό τέλος ενός βιβλιαρίου, τίς όποιον έτύπωσεν ή «Φιλοδασική Ένωσις», ή υπό την προστασίαν της Α. Μ. της Βασιλίσσης Σοφίας. Είπαν λοιπόν, ότι είνε έργον της Α. Β. Γ. του πρίγκιπος Νικολάου, προστάτου έπίσης της Έταιρείας. Αυτό δεν είνε βέβαιον. Πιθανόν να τό έγραψε κι' ένας κοινός ονητός. Άλλά τί σημαίνει; Άρκεϊ, ότι όμιλεϊ εις την ψυχήν μας, εις την καρδιάν μας, ένας ποιητής και μάς καλεϊ εις τό ευγενέστερον, τό ωραιότερον έργον του κόσμου: «ναπλώσουμε πανώρηα πρασινάδα κάτω άπό τό γαλάζιο τουράνου». Πώς είμπορούμεν να μην ακούσωμεν την φωνήν του, να μη σπεύσωμεν εις την έκκλησιν; Έμπρός λοιπόν! Όπου ή ράχη του γυμνού βουνού δείχνει την Έλλάδα «γυμνή και θλιμμένη», ως τρέψωμεν με χαράν, μ' ένθουςισμόν, και ως αναστήσωμεν ένα δάσος!

Υπάρχουν τώρα και μερικοί που νομίζουν, ότι ή Έλλάς πρέπει να διατηρήσει την γυμνότητά της, τό φαίον εκείνο ή υποκίτρινον χρώμά της, που τό εύρίσκουν ωραϊον και χαρακτηριστικόν. Μην τους άκούτε! οι άλλοι που έχουν την ιδέαν, ότι πρέπει να πρασινίσουν, έχουν και τό μεγαλύτερο δικη. Τό δένδρον είνε χαρά, ζωή, υγεία, ωραιότης, πλούτος, ευτυχία. Όπου είμπαρη, ως υπάρχει! Και μέσα εις τας πόλεις, και απέξω εις τους λόφους, και παραέρα εις τα βουνά... Η χώρα μας πρέπει να αναδασωθεί, να πρασινίση, να ένδυθη, να έξωραϊσθή, να προσλάβη όψιν χώρας κατωκημένης άπό ανθρώπους φιλοκόλους και πολιτισμένους. Όχι πλέον γυμνότης και θλίψις. Άλλά χαρά και πρασινάδα—«πανώρηα πρασινάδα, κάτω άπό τό γαλάζιο τουράνου»...

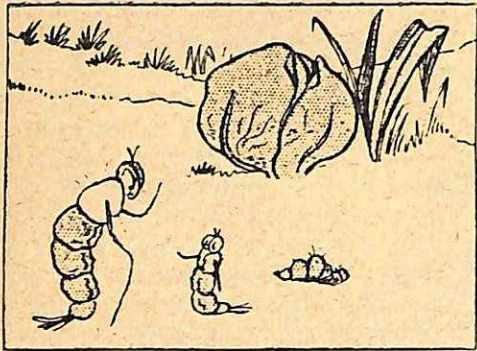
Η «Φιλοδασική Ένωσις», υπό την ήγεσίαν της Βασιλίσσης μας, αυτόν τον σκοπόν επιδιώκει. Ας γίνη σκοπός όλων μας! Όλοι πρέπει να βοηθήσωμεν διά να πραγματοποιηθή. Και προπάντων σεϊς οι νέοι, τα παιδιά, που ή θέσις σας είνε εις την πρωτοπορείαν της Προόδου. Να γίνετε μέλη της Ένώσεως, φίλοι του Δένδρου, έργάται του Δάσους, και να φανερώσετε έμπρόκτως την άγάπην που αισθάνεσθε—δεν είμπαρη να μη αισθάνεσθε!—προς τό Πράσινον. Πρέπει να φιερώνατε μέρος του καιρού σας φυτεύοντες υπό την όδηγίαν της Ένώσεως και περιποιούμενοι δένδρα, προπάντων δ' έμψυκούς την άγάπην σας και προς άλλους, άδιαφόρους. Πρέπει να φαγιασθήτε διά την ιδέαν, την όποιαν προάγει ή Βασιλίσσα μας. Και να συντελέσετε και σεϊς, όσον είμπαρη, διά ναπλώθη τό γρηγορώτερον «ή πανώρηα πρασινάδα κάτω άπό τό γαλάζιο τουράνου»...

Σας άσπάζομαι

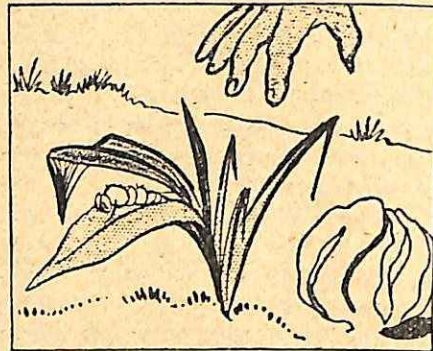
ΦΑΙΔΩΝ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΣΑ

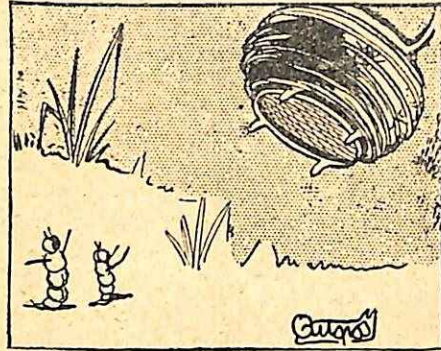
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΡΙΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν υἱὸν της:—Κα-
κόπαιδο! Ποτὲ δὲν μάκους! Νὰ ἴδῃς ἐσὺ
πῶς θὰ καταντῆσῃς μιὰ μέρα!..

Κι' ἡ μέρα αὕτη δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ.
Ἐκεῖ ποῦ φεμπέλευε ἔξω ὁ παρῆκοις υἱός,
κατέθηκε, σὰν ἀπ' τὸν οὐρανόν, μιὰ γε-

ρούκλα, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πῆταξε μεσα-
ς ἓνα καλάθι.
Τώρα τὸν πᾶνε νὰ τὸν κάμουν... γιαννί.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ (*)

Η ΘΥΕΛΛΑ

Τὸ πρωί, ὅταν θὰ ἔφευγεν ἡ μεγάλη
συνοτροφία, ἐξυπνήσαμεν ἑνωρὶς ἀπὸ μεγά-
λον πάταγον. Τὸ σπῖτι ἦτον ἀνάστατον,
ὅπως τουρκογύρτικον τσαντήρι λυόμενον
ἐν βίᾳ. Ὁ καιρὸς εἶχε χαλάσει. Εἶχε
σηκωθῇ μελτέμι, μεγάλο καὶ ὀρηκτικόν,
ποῦ ἔκαμε τὴν μητέρα μου νὰ φοβηθῇ
πολύ. Τὸ διάστημα ἦτο μεγάλο, ἡ βάρκα
μικρή ἄφριζε τὸ κύμα. Ὁ βαρκάρης
ἐφώναζε νὰ φύγουν πρὸ τῆς ἀνατολῆς, διότι
ἀργότερα ἡ θάλασσα δυναμώνει. Ὁ μπα-
μπᾶς μου μᾶς ἐρίληεν ἀποχαιρετῶν καὶ
κατέθετε τελευταῖος. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ
βάρκα φεύγουσα καὶ κλυδωνιζομένη, καὶ οἱ
ἐπιβάται χορεύοντες ὅλοι μαζί. Διέκρινα
τὸν μπαμπᾶ μου καθισμένον εἰς τὴν πρύ-
μνην, μὲ βγαλμένο καπέλλο, νὰ βασιλεύῃ τὸν
σκαρμὸν δυνατὰ, διότι ὁ ἄνεμος ἐπνεε
ὀρηκτικώτατος, τὸ πανί ἀνερρίπιζετο ὑπὸ
τὸ βίαιον φύσημα. Ἡ βάρκα ἔτρεχε πρίμα,
ἐπλεε, ἐπέτα ἐπὶ τῶν ἀφρῶν, πότε ὑπερ-
πηδῶσα ἀνδρείως τὸ κύμα, καὶ πότε κατα-
κρημνιζομένη λοῖζα εἰς τὸ γαλάννυ βρά-
χρον. Τότε ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν ταξεί-
διωτῶν:

«—Ὠχ, ὦχ! μανούλα μου!..» «Αὐτὰ
δὲν εἶναι ἀστεῖα!» «Ἐστὶ θὰ πάμε ὅλο
τὸ δρόμο;»

Ἡ βάρκα ταχέως ἀπεμακρύνθη λευκά-
ζουσα. Ἐπρογευματίσαμεν εἰς τὴν σιτιάδα.
Κύματα μελτεμιού ἐδόξαν γύρω ὅπῃ τὴν
πόρταν, τὰ παράθυρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν
στέγην. Τὸ πέλαιος ὀλόκληρον ἦτο γαλάνη
βουνοστοιχία μὲ κρινώδεις κορυφὰς ἀφροῦ.

(*) Ἀπὸ τὰ «Καλοκαίρινα ταξίδια» τοῦ
Τέλλου Ἀργα, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς διε-
κόπη ἐλλείψει χώρου τὸν Αὐγούστου. — Ἰδε φύλ-
λον 35ον, — τώρα ποῦ ἐπανέληθη ἡ ὁκταετι-
δος ἐκδόσις, θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχεῖς καὶ
αὐτὴ τὴν ὥραν κεφάλαιον. — Σ. τ. Δ.

Ἀπέναντί μας διήρχοντο διαρκῶς κύματα
ἀτίθασα, σὰν ἴλαι ἱππικοῦ ἀπελαύνουσαι,
ἀχαλίνωτοι καὶ ὀρηκτικοί. Ἐκατέβηκαμεν
εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου τὸ νερὸν ἐπλάταγγε
καὶ ἀνῆρχετο ἕως τὰ σκαλοπάτια, φέρον-
τες μαζί καὶ ἓνα καλάθι μὲ μαχαίρια καὶ
πληροῦνια, διὰ νὰ διασκεδάζωμεν πλύνοντες.
Τὸ καλάθι εἶχε καὶ σπάγον. Εἶχομεν κα-
λὸν παιγνίδι. Ἀρχίσαμεν νὰ τὸ πετώμεν
κατὰ μήκος τοῦ βράχου, ὅπου εἴμεθα
ἡμεῖς καὶ νὰ τὸ ἀνασύρουμεν πάλιν. Αὐτὸ
μᾶς διεσκέδασεν ἀρκετὰ μέχρις οὗ ὁ σπά-
γος, ἐκφυγὼν ἀπὸ τὰ χεῖρά μου, τὸ ἐσφεν-
δόνισεν εἰς μέτρου ἀπόστασιν εἰς τὸ μα-
κρόν κύμα.

Διὰ πρώτην φοράν μοῦ ἠγέρθη τότε
μία ὀργὴ ἀπειρος. Ἐνὰς θυμὸς εἰς μάτην
ἐναντίον τῆς πανισχύρου Φύσεως, πρὸς τὴν
ὅποιαν δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε,
ἀπολύτως τίποτε. Τὸ ὕψος στοιχείον μοῦ
ἐδαστοῦσε τὸ ἀντικείμενον ἐπάνω του, μὲ
παιγνίδια κιάλα, πότε πλησιάζον καὶ πότε
ἀπομακρύνον ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ τὰ
χαλίκια, τὰ ὁποῖα ἐπέταζα, δὲν ἴσχυον εἰς
τίποτε. Μὲ κατέλαθε μανία βλέποντα καὶ
μὴ δυνάμενον νὰ τὸ πάρω. Ἀλλὰ δὲν
ἔκαμνα τίποτε, ἤμουν ἀνίκανος, ἀνίκανος!
Ἡ τρικυμιώδης θάλασσα, ἡ ὁποία μοῦ τὸ
ἀφῆρετε, θὰ μοῦ τὸ δώσει ὅποτε θελήσῃ
αὕτη.

Ἐπέστρεψα. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν διήλ-
θομεν ἄσχημα. Ὁ ἄνεμος ἐρίνετο ἀνυπόφο-
ρος πρὸς τὸ βράδυ-βράδυ ἡ θάλασσα «ἔ-
πνεε» καὶ ἡσύχαζε καὶ ἐμαύρισε, σημεῖον
νέας σφοδρῆς αὐριανῆς θαλοστοραχῆς.
Ἡ μητέρα μου περίφοδος ἐπῆρε τὸ μπου-
καλάκι μὲ τὸ λᾶδι καὶ ἐγέμισε καὶ ἤναψε
τὰ κανδηλάκια τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ παύσῃ
ταχύτερα τὸ μελτέμι καὶ νὰ γίνῃ ὥραιος
καιρὸς. Ἀλλ' εἴτε ἐπειδὴ ἐπέρασε πλέον
ὁ καιρὸς ποῦ ἐγίνοντο θαύματα, εἴτε
διότι ὑπῆρχεν ἄλλος φυσικὸς λόγος, τὸν
ὁποῖον δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν

(ἔτσι ἐξηγοῦν ἐκ ὀρηκτικῆς προκατα-
λήψεως, ὅτι ἐξηγούμενον τοὺς φαίνε-
ται παράξενον), μὲ τὸν ἴδιον θυμὸν καὶ
τὴν ἴδιαν ὀρμὴν ἐδογγοῦσε τὸ ἄγριον μελ-
τέμι τὸ ἄλλο πρωί, ἔξω ἀπὸ τὸ σιδηρό-
φρακτο παραθυράκι μας. Ὁ φίλος μου
ἐπρότεινε νὰ παίξωμεν φούτ μπῶλ, ἀλλὰ
διεκώλυαμεν ἀμέσως, διότι ἦτο φόβος νὰ
παίξουν μὲ αὐτὸ τὰ κύματα ἀργότερα. Ὁ
ἀδελφός μου μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι τὸ καλάθι
ἐθεάθη εἰς τὰ «προβάτσα», ὅπου τὸ εἶχε
σπρώξῃ ὁ ἄνεμος. Ἐτρέξαμεν νὰ τὸ πά-
ρωμεν, ἐξαιρέσει τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ
συνωδευόμενοι ἀπὸ ἓνα ἄλλο παιδί τῆς ἐν
τῷ λόφῳ οἰκογενείας πρᾶγματι, εἰς βρα-
χώδη ὀρμίσκον, ἡ θάλασσα εἶχε φέρει τὸ
καλάθι, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ πάλιν
μαζί μας, τὸ ἀπεμάκρυνε καὶ τὸ ἐπλησία-
ζεν ἐναλλάξ. Συνεσσωρεύσαμεν μεγάλου
πέτρας καὶ τὰς ἐπετάξαμεν ὑποστάτων
ὥστε μᾶς ἐφθασεν ἄλλ' ὁ καταβαλὼν τότε
νὰ τὸ πιάσῃ, κατεβρέχετο κίλτσες καὶ πα-
πούτσια ἀπὸ τὴν ῥαχδαίαν ἐκσπασιν γιγαν-
τιαίου κύματος. Πᾶσι τὸ καλάθι. Πάλιν
παρεσύρετο εἰς τὴν πράσινην ἐπιφάνειαν καὶ
ἔφευγε μακρὰν μας. Δὲν ἐξαναπῆγα ἐκεῖ·
ἐπερίμενα νὰ πιάσῃ «πονέντες», διὰ νὰ τὸ
ἐκδράσῃ. «Πονέντες» ὅμως δὲν ἐπίασε τὸ
καλάθι, μαζί μὲ ἓνα κουτάλι, ἀπὸ τὰ
καλά, θὰ μένουν ἐνθύμια τοῦ διαθερισμοῦ.

Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἡ χάρις τοῦ πᾶρα
πολύ πηγαίνων εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν
καὶ καθήμενος πολλὴν ὥραν ἐκεῖ. Σχετι-
κῶς πρὸς τὴν ἔξω θύελλαν, ἐκεῖ ἐπεκράτει
γαλήνη, θαλπος, ἀπανηρία. Πότε-πότε
ἔφεγγον καὶ δύο-τρία κεράκια ἀναμμένα,
ἢ κανὲν κανδηλάκι ἐρυθρόν. — Δεξιᾶ ἐν
δεξιᾷ ἡ ἀφύλλων καὶ καχεκτικόν, ἐκυ-
πτε καὶ ἐλύριζε καὶ ἀνωρθνέτο ὡς τρελ-
λὸν ὑπὸ τὴν ὄψιν, τὴν ἔλιν. τὴν πίεσιν
τοῦ ἀνέμου, κύπτον πότε-πότε, ὡς νὰ
ἐχαιρέτα, καὶ ἐγγίζον τὸν ὑλοπίννακα τοῦ
ναυδίου εἰς τὸν βιαίον του χορόν. Ἀρι-

στερᾷ, ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὁ αἰγιαλός,
πράσινος, ἀφρισμένος, κυμάτωδης ἡ βόρρα
τοῦ Μπαλαῖ, ἡ προσορμισμένη ἐκεῖ,
πηγαίνοντο, πορεύετο ἀπὸ κανὲν κύμα
εἰς τὰ βράχια, μὲ κίνδυνον νὰ συντριφῇ,
καὶ πάλιν ἀφρηπάζετο μὲ διπλασίαν δύνα-
μιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ, γαλήνιος ὁ ναῖσκος
καὶ σιωπηλός, ὡς νὰ ἐτελεῖτο ἐντὸς τοῦ
μυστικῆς λειτουργίας, ἱεροτελεσίας ἀόριστος
καὶ κρυφῆ, ὅπου ἐθυμιάζαν μίαν εὐωδίαν
ἀγνωστον, τὴν εὐωδίαν τῆς ἀπλότητος, τῆς
ἡσυχίας, τῆς γαλήνης. Ἐφάνετο ν' ἀνῆκε
ἄλλοῦ ποῦ, καὶ ὅχι ἐδῶ· εἰς νηνεμίαν
ἀτάρακτον, φωτισμένην ἀπὸ ζωογόνου καὶ
θερμὸν ἥλιον.

Μίαν νύκτα ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν μας ὁ
μπαμπᾶς μου μὲ ἓνα φίλον του καὶ ἔφε-
ραν τρόφιμα, τὰ ὁποῖα εἶχαν σωθῇ ἡ δια-
λείψασα θύελλα τοὺς ἔκαμε νὰ ἐπιχειρή-
σουν αὐτὸ τὸ ταξίδι, φέροντες, διὰ πᾶν

ἐνδεχόμενον, ὀλόκληρον κόβαν ἐφοδίο-
πομπῶν. Ἀμέσως τὴν ἄλλην πρωίαν ἐφυ-
γαν, καὶ πάλιν ἡ φουρτοῦνα ἤρχισε. Περί-
λύγων ἄρᾳ τὸ κύμα «ἐπερτε», ὁ ἄνεμος
ἐκόπασε· διὰ ν' ἀναλάβουν-ἐλεγε-νέας
δυνάμεις. Ἠκούομεν κάτω τὴν θάλασσαν
νὰ θραύεται «ἐστὰ κούρια» μελάνη καὶ
σκυθοπαπὴ καὶ παγερά. Τὴν πρωίαν ἡ συ-
ναυλία ἤρχιζεν ἡ μεσημέρια τῆς ἐδίδε τὴν
μεγίστην ἐντασιν· οἱ ἀλλεπάλληλοι πλα-
ταγισμοί, ἐκσπῶντες εἰς παλλεῦκους ἀ-
φρούς, καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἡνῶ-
ντο εἰς ἴχον ἄγριον καὶ βροντώδη.
Ἐλαμπεν ὁ ἥλιος εἰς τὸ στερέωμα.
—Τοιαύτην ὥραν κάποτε—ὅταν ἡ τρικυ-
μία ἦτο «φωτιά», ἡ βάρκα τοῦ Νικολάκη
«ἔκαμε πανί» καὶ ἀπέπλευσε. Καὶ αὐτὸς,
συνειθισμένος, ἀτάραχος καὶ γαλήνιος,
ἐμπρός εἰς τὰ βουνὰ κύματα, τὰ ἐσφεν-
δονίζοντα καὶ ἀνατινάσσοντα τὴν βάρκα

του, ἐρρόφα ἐκείνην τὴν ὥραν νερὸν ἀπὸ ἓνα
σταμνί. — Ὁ περιφρονῶν τὸν κίνδυνον
ἡρώϊσμος, ὁ φέρων δάκρυα θαυμασμοῦ, ἀξί-
ζει νὰ ὁμολογηθῇ ὡς κατὰ τί μέγα!

Ὁ καλὸς γέρος, θαυμάζων τὸ θέαμα πρὸ
τοῦ κατωρλίου του, μᾶς ἔλεγε: «Πηγαί-
νετε νὰ βουλώσετε τὴν τρύπα, ποῦ βγαί-
νει!» «Ἀμ' ποῦ εἶναι;» «Χρ., ἔξω κι'
ἐγώ!» —Τέλος πάντων ἡ θύελλα ἐκείνη ἡ
καλοκαιρινή, ὑπὸ καταυγάζοντα ἥλιον, μοῦ
ἐδωκεν ἓνα θαυμάσιον ὄραμα, μίαν θεσπε-
σίαν ἀπόλαυσιν, μίαν ἀφραστον γοητείαν,
τὴν ὁποίαν θὰ διατηρήσω ἀληθυσμόν-
τον...

Μίαν μεσημέριαν, καθ' ἣν ἡ θάλασσα
εἶχεν ἡμερώσῃ ὀλίγον, ὡς διαλείπων πυ-
ρετός, διεκρίναμεν δύο ἐρχομένους λεμβούς,
ἡ μία τοῦ Τρόικα καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Μπα-
λαῖ.

(Ἐπεται τὸ τέλος) Τέλλος Ἀργα

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος στιγματισμός

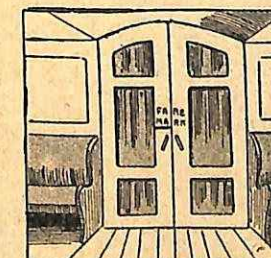
εἰς δὲ τὸν πώγωνα ἐν εἶδος κώπης.

Τὸ ζεστότερον ἔνδυμα

κάρβουνα, διὰ νὰ ζεσταίνωνται εἰς τὸν δρό-
λον. Εἶνε ὁμολογουμένως, τὸ ζεστότερον
ἔνδυμα.

Μέτρον διὰ τὰ παιδιά

χει τὸ λεγόμενον «fare mark». [Εἶνε

Ὁ Ἰνδὸς αὐ-
τὸς εἶνε ἀλιεύς.
Αὐτὸ φαίνεται
ἀπὸ τὸν στιγ-
ματισμὸν τοῦ
προσώπου του,
ὁ ὁποῖος εἰς μὲν
τὸ μέτωπον πα-
ριστάνει δίκτυ,

Παλαιὰ μαγικὴ εἰκὼν

Ἰδοὺ μιὰ «Μαγικὴ Εἰκὼν» ἐκ χαλκο-
γραφίας τοῦ 11^{ου} αἰῶνος. Παριστᾷ, ὡς
βλέπετε, ποντίκια καὶ στήχυα. Ἄν προσέ-
ξετε ὅμως καλλιτέρας, θὰ ἴδῃτε καὶ μίαν
γυναικείαν μορφήν, ἐν κατατομῇ, διαγρα-
φομένην καθαρῶτα. Τὴν σχηματίζει ὁ
πρὸς τὰ κάτω ποντικός· τὸ μάτι του εἶνε
καὶ μάτι τῆς γυναικὸς. Τὰ ἄλλα τὰ βλέ-
πετε μόνοι σας.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίριος ἀ-
νανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀιματομένο Σίφος

		ΡΑΕ		
	ΚΙ	ΟΣ	ΤΑ	
ΣΑ	ΤΟΣ	ΚΟ	Υ	ΟΙ
	ΓΕ	ΤΗ	ΘΑΙ	
		ΡΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε
ὁρέων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Je suis ce qu'on peut acheter
Et que l'on ne saurait prêter;
Ce que l'on se plaît à tourmenter
Ce qu'on voudrait toujours porter
Et que le temps fait regretter.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνωδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α') Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιον, Ρω-
σία, Αὐστρία. — β') J'ai couché sous
des orangers. (g couché - sous des
o rangés).

δε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή-
του, Κεφ. Β

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΜΟΥ

Μου άρέσει να περιπατώ εις τὸ πίσω μέρος τοῦ φρουρίου με τὰ πολλὰ δένδρα, πού καθρεφτίζονται στὰ διανυγνὴ νερὶ τῆς λίμνης μας.

Ἀπ' ὅλα τὰ δένδρα πιὸ πολὺ μου άρέσει ἕνα γέφυρο πλατάνι, ἐντελὼς εἰς τὴν ἀκρὴ, πού τὸ φιλεῖ τὸ ἥσυχο κῆμα με τὸ ἀπαλὸ σβύσιμό του.

Κάτω ἀπὸ τὰ πάνδρσα φυλλώματά του, πού ἀπλώνουν παντόν τὴν πράσινην χαράν των, κάθημαι καὶ ἀπολαμβάνω τὴν ἡρεμὴ ἐμορφίαν πού ξετυλίγεται μπροστά μου.

Ἀλήθεια ἔχει ὡραίαν θέαν. Ἀπέναντί μου διακρίνεται τὸ γραφικὸ μας νησί με τὰ κυπαρίσσια του, με τὲς ὁδο-δάφνες πού φαίνονται σὺν νυφούλες στολισμένες. Γύρω-γύρω τὰ καλάμια φουντωμένα ἀποτελοῦν ἕνα καταπράσινο διάδημα.

Μιά βαρκούλα γλυστρᾷ ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἐπάνω στὰ ἥσυχα νερά τῆς λίμνης, με τὸ ἄσπρο τῆς πανάκι.

Τώρα πιά ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύση του καὶ τοῦς δίνει ἕνα μεθυσιτικὸ ῥοῦς χρῶμα, ἡ δὲ βαρκούλα προχωρεῖ ὁλοένα καὶ δὲν διακρίνω πιά τὴ κομψή τῆς σιλουέτα.

Ροδοδάφνη

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

* Ἀνταμώθηκαν σ' ἕνα παρασόκακο ἔκεινο μπακαλάκι με μιά ποδιά μακρύτερη ἀπ' τὸ μπῶί του, δύο παπούτσια παράταιρα, μιά κάσσο στὸν ὄμο καὶ σφύρ γινα στὰ χεῖλη. Τὸ ἄλλο μανάβης με τὰ ἴδια συστατικά. Κυττάζονταν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω σὺν παλτοὶ ἐχθροί.

— Τί γίνεσαι ρέ;

— Τριάντα, τριάντα...

Κι' ἔδωκε τὸ μπακαλάκι τρεῖς μουντζιές στὸ φίλο του, γιὰ νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ ἐβδομαδιατικὸ γίνετο τριάντα γρόσια.

— Καὶ τὸ ξύλο χῶρια.

— Ἄς ἔρτῃ νὰ κτυπήσῃ ἂν τὸν πάη.

— Ναί γιαντοὶ ταυτιά σου κοκκίνισαν, σὺν τὸ παντζάρι.

— Ἄν εἰσαι σὺ μαθημένος, ἀλλάξει.

— Ἐγώ... Χμ. Βρὲ ἐγὼ ξεκάτω ὅλα τὰ φρούτα ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ καὶ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ βγάλῃ μιλιὰ. Γιατί ἔβρεξε ὅστερα. Νά! χιλιάδες με πα-ρακαλοῦν νὰ με πάρουνε.

— Ἄμ' ἐγὼ πάλι; Τὸ φορτιό μου καμ-μιά φορὰ δὲν τὸ πῶ ἀκέραιο.

— Δόγια. Ἄν δὲν δῶ, δὲν πιστεύω. Φίγε τώρα τίποτε, ἂν σὲ πῇ.

— Νά δώκω κι' ἐμένα ἂν θέλῃς.

Καὶ τὸ μπακαλάκι ἔχωσε τὰ χέρια του σ' ἕνα πακέτο ἄσπρο τυρὶ.

— Βγάλε καὶ σὺ ἂν πορρῆς.

Ἐβγαλε κι' ὁ μανάβης μιά φοῦχτα ρα-ζακιές σταφίδες, κάθισαν σὲ μιά πόρτα κι' ἄρχισαν νὰ τρών.

— Σιγά ρέ, καὶ τὰ χέρια σου θὰ φᾶς;

Τί διάβολο, δὲν σὲ ταῖζει ὁ μάστορὸς σου; Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν κ' οἱ δύο, ἀπεφάσαν νὰ πάνε τὰ φορτιά στὸ μέ-ρος τους.

Ἐρριξαν μιά ματιά εἰς τὴς κάσσε τους:

— Σὺν δαγκαμένο μοιάζει, βρέ, τὸ τυρὶ.

— Ἄμ' ἔλα νὰ ἰδῇς τῆς σταφίδες, εἰς τὸν πάτο βρίσκονται.

— Ἀνάθεμά σε, πού ἦταν νὰ σὲ βρῶ!

— Ποιὸς ποῖόν, βρέ;

Ἦρθαν εἰς τὰ χέρια, δάρθηκαν, ἄνοιξαν ἡ μύτες τους, ἐνῶ ἕνας σκύλος ἔτρωγε τὸ τυρὶ καὶ δύο τρεῖς μόριδες ἀποτελεῖω-ναν τῆς σταφίδες.

Τὸ πάλειμα ἐτελείωσε, σκούπισαν τὰ αἶ-ματα, καὶ σὺν νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτε, ἄρχισαν πάλι τὴν κουβέντα τους.

— Τώρα τί θὰ πῇς, βρέ;

— Ἔρρω κι' ἐγώ... Ἐλα σὺ εἰς τὸν δικό μου νὰ μαρτυρήσῃς πού με τάρπαξε ὁ σκύλος, νᾶρτω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν δικό σου.

Καὶ πιστήκανε χέρι με χέρι καὶ πῆραν τὸ δρόμο τους, σφυρίζοντας ἕνα πεταχτὸ τραγοῦδι.

Ἀραγίνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Τὰ δένδρα τὰ υπερίφρανα ἀπ' τὴν ὀρμὴ τ' ἀγέρα, θλιμμένα γέρνουνε στὴ γῆ, τὴ μαύρη τους μητέρα.

Κι' ἐκεῖνὴ πάλι με στοργή σφικτὰ λὲς τάγκαλιζέι· Μὰ ὁ ἀσπλαγχνὸς ὁ ἀνεμὸς Τὰ φύλλα τους ἀρπάζει!

Κι' αὐτὰ πετοῦν ὁλόγυρα, Νοιζοῖς πῶς χορεύουν, τρελλὰ καὶ μανιασμένα,

Ἐστὸ δένδρο νὰ γυρίσουνε — ἄχ! — μάτσια γυρεύουν! Ἐστὸ χῶμα ἔναι θαμμένα!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Η ΕΥΧΗ

Καθισμένη στὴν ταράτσα, θαυμάζω τὴν ὁμορφίαν τῆς φύσεως. Εἶναι νύκτα· ἡ θάλασσα ἀπλώνεται κοντά μου γαλή-νια. Σιωπὴ βασιλεύει, καὶ μόνο κάπου-κάπου ὁ ὀυθμικὸς κρότος τῶν κουπιῶν μιάς βάρκας πού περνᾷ, διακόπτει τὴν νυκτερινὴ ἡσυχία.

Στὸν οὐρανὸ ἐπάνω ξαστεριά. Τί θαυ-μάσιον θέαμα. Κυττάζω τὴν ἐλάνω καὶ τὴν κάτω ὁμορφίαν καὶ δὲν ξεύρω ποιά νὰ προτιμήσω. — Ἐξάφνα βλέπω ἕνα διὰ-τόντα ἀστέρη καὶ μὴ σκέφῃ μὸ ἔρχεται σὺν ἀστραπῇ. «Κάτι νὰ εὐχθῶ καὶ θ' ἀληθύνῃ».

Τί νὰ εὐχθῶ; τί; ἀπ' τὴν καρδιά μου ἦλθε στὰ χεῖλιά μου μιά εὐχὴ. Καὶ πρὶν ἀκόμη ἐξαφανισθῇ τὸ ἀστέρι, ἐπρό-

φθασα νὰ ψ.θυρίσω: «Τοῦ χρόνου, Θεέ μου, τοῦ χρόνου νᾶν' Ἑλλὰς ἐδῶ πέρα!» (Πόλι)

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἡ βάρκα σιγά-σιγά γλυστρᾷ στὰ γα-λανὰ τῆς θάλασσας νερά, πού μοιάζει σὺν καθρέφτης. Ἡ νύκτα ἄπλωσε τὸν μαῦρο πέπλο τῆς τὸν διαμαντόλεχτο ἀπ' τὰςτέρια πού λαμποκοποῦνε στὸν οὐράνιο θόλο. Τὸ κῆμα μουρμουρίζει τὸν γλυκὸ σκοπὸ του, καὶ τὰ κουπιά τῆς βάρκας μας με τὸν ὀυθμικὸ τους κρότον σὺν νὰ τὸ σεκοντάρουν.

Τὰ μανδολίνα κι' ἡ κιθάρες ἀρχίζουν νὰ παίζουν με ἁρμονία, με χάρι. Σιγά-σιγά ξεχνῶ πού βρίσκομαι. Τὰ ὄργανα πότε με παίρνουν ψηλά-ψηλά ὡς τὰ σύν-νεφα, πότε με φέρνουν πάλι χαμηλά, πότε με κάνουν νὰ θέλω νὰ γύρω καὶ νὰ κοι-μηθῶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ σὲ στρώμα ἀπὸ τριαντάφυλλα, καὶ πότε πάλι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τραγουδήσω...

Κι' ἀπὸ κάτω τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι φωτί-ζει τὰ ἥσυχα νερά καὶ σχηματίζει μέσ' τῇ θάλασσᾳ σχήματα ἀκανόνιστα, ἀση-μένια καὶ γυαλιστερά...

Πανελλήνιος Πόθος

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜ

Κυρία ἐρωτᾷ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς κα-θημένην ἐπαρχωτίδα:

- Πῶς ὀνομάζεται ἡ μικρά σας;
- Πέριδικα.
- Καὶ τὸ ἄλλο σας κοριτσάκι;
- Παγώνα.
- Μπᾶ! καὶ ὁ υἱὸς σας;
- Λέων.
- Περιεργον· καὶ σεις πῶς ὀνομάζε-σθε, κυρία;
- Δελφίνα.
- Νοστιμώτατον καὶ τὸ ἐπίθετόν σας;
- Κροκοδείλου.
- Μά, εὐλογημένη, σωστὸ θηριοτρο-φεῖον!!!

Μυστηριώδης Σταμποῦλ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Πόσα δάκτυλα, Λιολιό, ἔχεις σὲ κάθε χέρι;
- Πέντε.
- Καὶ σὲ τὰ δύο χέρια μαζί;
- Δέκα!
- Ἄμ' ἂν εἶχες τέσσαρα χέρια!...
- Καὶ ὁ Λιολιὸς ὀριαμδεντικά:
- Τότε θὰ ἦμουν μαῖμου!!!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου

- Εἰς τὸ Σχολεῖον.
- Λοιπόν, Πετράκη, ἐκτὸς τοῦ ἔξυγόνου, τί ἄλλο περιέχει ὁ ἄρθ;
- Καὶ πτηνὰ, δάσκαλε!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νέου Βουλγαροκτόνου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλαιν» διὰ τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνα-νεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1915, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκα-στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χροσῶδτον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκα-στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χροσῶδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Αἰδῶν τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβά-νοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομι-κῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρο-μικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐ-ξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἕξ ἐκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποῖους θάγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ προνομίου πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΤΑ ΕΥΕΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Με τὴν πολὺτιμον βοήθειαν τῶν Στατιστικῶν, πού μοῦ ἔστειλαν διάφοροι φίλοι μου, — περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω, — ἐξήλεξα τὰς Σημειώσεις τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1913 καὶ ἀπονέμω σημεῖον τὰ Βραβεῖα ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀναγέννησις τοῦ 21 ἔλαθεν ἐν ὅλῳ Εὐσημα 134. (ἦτοι 6 εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λευκῶν Ἀξέων με τὸ ἄνω ψευδώνυ-μον, καὶ 128 εἰς τὸν Διαγ. Σεπταθώματος με τὸ ψευδώνυμον «Σύλλογος Νίκη».)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κροκοδείκι Ἀῖθα, 123. — Μέλων Ἐφευρότης, 117.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοπαῖος Ἑλλη-νόπαις, 116. — Φάων, 110.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ἐνα Χιωτάκι, 100. — Τέλ-λος Ἄγρας, 100. — Νέλις, 93. — Ἑλλὰς τοῦ Ρήγου, 91. — Ἀργυρὸν Α. Σπουργίτου, 87. — Ἡρωϊκὴ Σάμος, 77. — Ἡρώς τοῦ 21, 70. — Μανιώδης Ταξειδιώτισσα, 68. — Δοξασιμένο 1912, 66. — Ἡρώς τῆς Ἀθῆναι, 66. — Με-γάλη Ἑλλὰς, 65. — Νησιωτοπούλα 62. — Γα-λήνη, 62. — Ἑλληνοπούλο τοῦ Ἀἴμου, 57. — Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 57. — Πατρὸν Ναυτο-πούλο, 52. — Ποιμενικὴ Φλογέρα, 51. — Σύμ-βολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, 51. — Τελέουλα, 50.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γενναῖος Στρα-τηλάτης, 46. — Ἐν τούτῳ Νίκαι, 45. — Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος 45. — Δω-δοναῖος, 44. — Πουπουλένια, 43. — Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, 40. — Πουλὰκι Ἑξέο, 33. — Λαυροστεφῆς Ὀλυμπιονίκης, 33. — Μπαρου-τοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 32. — Ἀποδη-γὸς Σοφραδέττα, 31. — Ἀσὴρ τῆς Ἐλευθε-ρίας, 29. — Μαρουδιὸ Χρ. Σουλαιτζῆ, 29. — Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους, 27. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 25. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλή-νων, 23. — Σαρθὴ Πουπέ, 20.

Οἱ λαβόντες ἅτω τῶν 20 δὲν ἀναγράφονται διότι εἶνε πολλοί. Ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται ὅσοι δὲν ἔστειλαν Σημεῖωσιν τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1913 ἢ ἔστειλαν καὶ δὲν ἐλήφθη. (Ὅπωςδὴποτε, αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ περίπτωση κανενὸς ἐκ τῶν ἐχόντων Εὐσημα διὰ Βραβεῖον. Ἐκ τῶν ἐχόντων Εὐσημα δι' Ἑπαινον, δὲν μοῦ ἔστειλαν Σημειώσεις οἱ: Σημαία τοῦ Ἀβερῶν, Σουλφίς, Συριανὴ Ἀῖθα,

Ρόδου Μοσχοβόδιμα, Βαλκανικὴ Συμμαχία, καὶ ἄλλοι. Διατὶ ἄρα γε;)

Γενικὰ καὶ ἀκριβεστὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐ-σημῶν τοῦ 1913, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: Γαλήνη, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἐνα Χιωτάκι, Αἴγιη τοῦ Ἑλληνοποῦ, Ὁ Νικητὴς, Μέλων Ἐφευ-ρότης καὶ Φάων. Ἀπονέμω 20Ε εἰς ἕκαστον, μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου.

Συγχάρις τοὺς βραβευθέντας καὶ περιμένο νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα των κατὰ τὸν Ὁδηγόν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3ην Νοεμβρίου 1914.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται ση-μερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν ἐν Χίῳ φίλον μου Λεωνίδα Κ. Κυριακί-τονην, ὁ ὁποῖος, διαγωνιζόμενος ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι σήμερον ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Ἑλληνοκὸν Ζήφος, Ἐνα Χιωτάκι καὶ Λαυρεντὴ Κρανό-λευκος, ἔλαθεν εἰς 24 διαφόρους Διαγωνισμοὺς Βραβεῖα καὶ ἑπτακοσίων ἄλλοις ἀπορί-στην. (Ἰδὲ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Σ', § 6, 7, 8). Ἡ σημεῖωσις πού μοῦ ἔστειλεν ἀ-κριβεστὰς. Ἄς ζητήσῃ ὅθεν τοὺς Τόμους πού θέλει διὰ τὸ βραβεῖον καὶ ἄς μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Υἱὲ τῆς Σεμείνης, με γάραν ἐδικάσας γράμ-μα σου, ὅστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν. Ὁ Ἀναγν. ὁ ψυχογυῖός μου...μὰ κ' ἐγὼ δὲν εἰζέωρῃ τῶρα πού εὐρίσκειται καὶ τί σκοποὺς ἔχει. Ἐγχα τὰ ἔγνη του πρὸς μὲν, καὶ πολλὸ φοδοῦμαι μὴ ἐπῆγες εἰς τὴν Γαλήνη νὰ καταταχθῇ ἐθελοντὴς εἰς τὴν λεγεῶνα των ξένων. Τὸ ἄλλο πού μοῦ γράφεις, δὲν γί-νεται δυστυχῶς, διότι ἡ ἀξία των Βραβεῖων κα-νονίζεται με τὰς τιμὰς τοῦ Τιμοκαταλόγου καὶ ὄχι με τὰς τιμὰς τοῦ Προνομίου. Ἄς τὸ ἀκού-σουν καὶ οἱ ἄλλοι πού ἀνταγωνίζονται τοὺς τόμους των βραβεῖων των με τὸ Προνόμιον.

Βαλκανικὴ Συμμαχία, δὲν εἶνα τὴν παρ-μικὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ σιωπὴ σου προήρτο ἀπὸ ἀσφαλίας. Ἐσὺ νὰ πᾶς νὰ μάγαιπες; Μὰ θὰ γὰλᾳση πρῶτα ὁ κόσμος...Πραγματικῶς, ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἔχει πολλὰ ὀρεῖα ἔργα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι μόνον γινώσκουν. Καὶ μὴ ἀπὸ τὰς αἰτίας εἶνε αὐτὸ πού λέγεις, ὅτι οἱ περισσότεροι πού ἐμάνθαναν μίαν ξένην γλῶσ-σαν, ἐμάνθαναν συγχρόνως νὰ περιφρονῶν τὴν ἰδικήν μας καὶ τὰ εἰς αὐτὴν γράφοντες. Ἡ ἀ-λήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ νεοελληνικὴ αὐτὴ ὁλονεν ὀλιγοστεύει καὶ ὅτι ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἀ-ποκτᾷ ὁλονεν περισσότερούς θιασώτας.

Ἐλπίζω, Ναυτοπούλα, δὲν δὲν ὁ ἔξανκατα-φύγης ἄλλη φορὰ νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου. Ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαρι-στεῖ πολὺ ὅτι ὅσα γράφεις, καὶ μοῦ εἶπες, ὅτι σκοπεῖς νὰ σᾶς γράψῃ κάποτε, ἂν εἶναι... με τοὺς Γερμανοὺς ἢ με τοὺς Συμμάχους; Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ, ἔ;

Ὅχι. Αἰτίος τῆς Ἀγαπαιότητος, τῶσον σο-δαρὰ πράγματα δὲν εἶνε διὰ τὴν Σελίδα Συνε-ργασίας. Ἐπιτίλους τὰ κλασσικὰ τὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Προτίμησε νὰ μετα-φράσῃς τίποτε νεώτερον. Χαίρω πολὺ πού θὰ ἔλ-θῃς εἰς τὰς Ἀθῆνας. Νά, ἀπὸ αἱ μικρότεροι ἀ-δελφαί σου ἔγουν τεταρτὰ ἀξιώσεις, πρέπει νὰ ὑπο-χωρήσῃς. Ἄλλως τε δὲν σημαίνει εἰς ποῖας τὸ ὄνομα θὰ στέλλεται τὸ φύλλον; μήπως καὶ σὺ, με τὸ ψευδώνυμόν σου, δὲν θὰ ἔγῃς τὰ ἴδια δι-καιώματα;

Πῶ, πῶ, τί θὰ ἐγίνετο. Σεισημένην Ἑλλη-νοπούλα, ἂν σᾶς ἄφιναν ἡ δασκάλας σας νὰ πι-αθῇτε με ὅλες αὐτὰς τῆς Βουλγάρης;... Δὲν ἀφί-νετε τούλάχιστον νὰ κηρυχθῇ πρῶτα ὁ πόλεμος;... Βλέπω ὅμως, ὅτι πιάνεσαι καὶ με τὴν ἀδελφὴν

σου, ὅταν ἔρχεται τὸ φυλλάδιον καὶ καθεμία σας θέλῃ νὰ τὸ πρωτοδιαβάσῃ. Ἄς εἶνε ἔτσι γίνεται εἰς ὅλα σπείον τὰ σπεία, ὅπου εἶνε πολλὰ πα-ιδὰ καὶ ἕνα μόνον φυλλάδιον. Ἐγὼ ὅμως νο-μίζω, ὅτι οἱ μικρότεροι πρέπει νὰ ὑποχωροῦν πρὸ των μεγαλύτερων.

Τέλλε Ἄγρα, δὲν εἶπα νὰ μὴ γράφῃς ὅσα σκέ-πτεσαι καὶ αἰσθάνεσαι, ὅσα τέλος πάντων πρέπει νὰ γράψῃς, ἀλλὰ νὰ τὰ γράφῃς συντομώτερα. Ἐπιτίλους εἶνε μὴ τέχνη καὶ αὐτό, νὰ ἐκφράξῃ κανεὶς με ὀλίγα λόγια πολλὰ πράγματα. Κ' ἐνὰς πού θέλει νὰ γράψῃ καὶ νὰ τὸν διαβάσουν, πρέπει νὰ τὴν ξεφύρῃ καλά. Χαλινάγῃς λοιπὸν αὐτὴν τὴν εὐλογίαν, ἄς ποῦμε, πού σὲ παρασύρει ὁ-ταν κρατᾷς τὴν πέννα. Συντόμους, συντόμους... Ὅπωςδὴποτε, θὰ προτιμῶ πάντα μίαν ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου ἀπὸ τὰς λακωνικὰς πού μοῦ ὑπό-σχεσαι. Μὰ τί; ἡ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο; Μέσος ὁρος γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει;

Γράφω μου. Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου, καὶ μὴ σὲ μέλῃ, ποτὲ δὲν βαρύνουμαι ἐγὼ τὰς ἐπιστολάς των φίλων μου ἀπεναντίας, μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ μοῦ γράφουν συχνά. Ἀπὸ ἄλλας, πόλες τῆς Ρουμανίας μοῦ στέλλουν χρήματα διὰ ταχ. ἐπι-ταγῆς καὶ τὰ λαμβάνω, ὥστε καὶ ἀπὸ

